

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ครึ่งหนึ่งในชีวิตของข้าพเจ้า
โดย พ.ท.เจริญ วสุนันต์

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตธมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ครั้งหนึ่งในชีวิตของข้าพเจ้า

พ.ท.เจริญ วสุนันต์

ททบ. ๕ สนามป่า กทม.

กระผมเป็นนายทหารผู้หนึ่งที่โชคได้มีโอกาสไปรับการฝึกและอบรมจิตใจ ตามนโยบายของกองทัพบก ด้วยท่านผู้บัญชาการทหารบก ต้องการที่จะพัฒนาจิตใจทหารในกองทัพบก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งนายทหารและนายสิบทั่วกองทัพบก โดยมี การจัด ไปฝึกและอบรมกันปีละครั้งในฤดูกาลเข้าพรรษาของทุก ๆ ปี กับท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ (หลวงพ่ोजรัญ) ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

การฝึกและอบรมแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทบังคับ กับ ประเภทสมัครใจ กระผมเองอยู่ในประเภทสมัครใจ เนื่องจากได้ทราบข่าวล่วงหน้ามาจากเพื่อน ๆ และรุ่นพี่ที่เขาได้เคยไปปฏิบัติมาก่อนแล้ว จึงเกิดความศรัทธาเลื่อมใส กระผมได้ไปผลัดสุดท้าย คือเริ่มตั้งแต่ ๑ ส.ค. ๓๒ - ๗ ส.ค. ๓๒ รวมทั้งนายทหาร และนายสิบ ๑๘๕ นาย นับว่ามากอยู่ ผมเล่าถึงความเป็นมาพอสมควรแล้ว จึงขอเข้าเรื่องเสียที ปกติผมนั้นไม่มีโรคประจำตัวอยู่คือ โรคความดันโลหิตสูง และโรคหัวใจ จึงต้องมาติดตัวประจำ

แล้ววันเดินทางก็มาถึง คือ วันที่ ๑ ส.ค. ๓๒ ตามกำหนดการ ๐๙.๐๐ น. ให้ไปพร้อมกันที่กรมยุทธศึกษาทหารบก เหมือนมีการรวมแถวมาขบวนกันที่จะไม่ให้ไปทำดี เพราะผมป่วยกระตุกหันหน้าตนเอง อาการหนักศีรษะ ถ้าเดินจะโง่งน และง่ายต่อล้ม จึงอธิษฐานในใจว่าขอให้หายเถอะ ถึงเวลาแล้วถ้าไม่ไปก็จะอายเขา เราเป็นผู้ใหญ่แล้ว ใครเขาจะมาเข้าใจเรา จนถึงเวลาประมาณบ่าย ๒ โมง จึงไปขออนุญาตจากนายทหารผู้ควบคุมการเดินทาง คือท่าน **พ.อ.เสถียร จันทิมาธร** ท่านได้เมตตาอนุญาตให้ไปเองด้วยรถส่วนตัว ถึงกระนั้นก็ดีในระหว่างเดินทาง ก็ต้องเข้าพักที่โรงพยาบาลอ่างทอง เนื่องจากอาการหนักมาก ลูกเดินไม่ได้เลย ระหว่างวันที่ ๑ ส.ค. ๓๒ - ๒ ส.ค. ๓๒ จนถึงวันที่ ๓ ส.ค. ๓๒ จึงค่อยเริ่มดีขึ้น พอจะลุกเดินได้บ้าง จึงไปรายงานตัวกับท่าน **อาจารย์เสถียร จันทิมาธร** ว่าผมมาแล้วขอเข้าอบรมร่วมกับคณะ ท่านก็จัดให้ผมนั่งแถวหน้าเลย

ผมมีความรู้สึกที่เราทำได้ปรับตัวได้เร็วดีจริง ๆ และมีความสนใจในคำบรรยายธรรมของท่านอนาสนาจารย์แต่ละคน มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านอาจารย์ พ.ท.สุรินทร์ พัฒนศิริ ท่านสามารถพูดจาแยกแยะให้เข้าใจธรรมอย่างลึกซึ้งอย่างน่าประหลาด ในส่วนลึกของหัวใจรู้สึกที่เราทำได้ และทำได้แล้วในการฝึกหัดอบรมครั้งนี้

ก่อนถึงวันสุดท้าย ๒ วันที่คณะเราจะจบการอบรม วันนั้นจำได้ว่าประมาณ ๑๗.๓๐ น. **คุณแม่ยุพิน** บรรยายเรื่องกฎแห่งกรรม มีหลายเรื่อง มีอยู่เรื่องหนึ่งพูดถึง **คุณแม่กาหลง** ในรายละเอียดนั้นยาวมาก ขอสรุปว่าท่านเป็นเทพไปแล้ว ท่านสามารถรับแขกแทนหลวงพ่อดี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกคุณที่มาอบรม ถ้าดีอยู่ไม่ยอมปฏิบัติตามที่กำหนดเวลาแล้ว ท่านจะมาแสดงตัวให้เห็นทันที เพื่อนรุ่นพี่ผมได้โดนมาแล้วถึงความศักดิ์สิทธิ์ และอกุศลกรรมของคุณแม่ ผมจำได้หลังจากคุณแม่ยุพินบรรยายจบลง ก็ปล่อยให้พวกเรากลับมาทำกิจส่วนตัวประมาณเวลา ๑๘.๓๐ น. พลบค่ำพอดี

ด้วยความที่อยาก رؤอยากเห็นเป็นนิสัยส่วนตัวอยู่แล้ว ผมก็ตรงไปยังบ้านไม้สักใต้ถุนสูงชั้นเดียวที่พร้อมกับเพื่อน ๆ ร่วมคณะอบรมซึ่งส่วนมากจะเป็นหญิง แต่พวกเพื่อน ๆ ไม่กล้าที่จะขึ้นไปข้างบนบ้าน เนื่องจากมืดแล้วและเงียบสงัดไม่มีใครอยู่ด้วย ผมขึ้นไปคนเดียวยืนอยู่ตรงเชิงบันไดบ้าน และก้าวเข้าไปในเรือนที่เป็นเชิงชาย ก็เงียบสงัดไม่มีสิ่งใดเลยทั้งสิ้น จึงยกมือขึ้นไหว้แม่กาหลง และอธิษฐานในใจว่าคุณแม่ครับ กระผม พ.ท.เจริญ วสุนันต์ มาขอกราบคุณแม่ด้วยความเคารพอย่างสูง ผมป่วยมีโรคประจำตัว ขอให้คุณแม่มาเข้าฝันบอกยารักษาให้ด้วย แล้วผมก็กลับมาห้องพักทำกิจส่วนตัวจนประมาณ ๒๔.๐๐ น.

หลังจากกราบพระสวดมนต์แล้วก็เอนตัวนอน ความรู้สึกว่ายังไม่หลับ ครั้งหลับครั้งแรก ก็มีปรากฏการณ์เกิดขึ้นเหมือนไฟฟ้าแรงสูงเป็นหมื่น ๆ โวลต์มาดูดตัวผมทั้งตัวให้ลอยขึ้นไป เป็นลักษณะลอยทั้งตัวด้วยแรงดูด กระตุกขานไปทั่วทั้งตัวและกึกก้องมาอย่างเดิมในลักษณะนอนหงาย ก็ตื่นช็อคใจนึกถึงคุณแม่กาหลงทันทีว่า คุณแม่หนักไปหน่อยทำอย่างนี้ผมกลัว ขอให้คุณแม่มาเข้าฝัน แต่อย่ามาทำลักษณะนี้ผมกลัวครับ ผมจึงลุกขึ้นนั่งสวดมนต์อีกครั้ง แม่เมตตาให้กับคุณแม่ท่าน แล้วก็นอนลงในท่าเดิม คราวนี้เอาใหม่ไม่เหมือนเดิม มากระตุกเฉพาะครึ่งตัวล่าง ตั้งแต่บั้นเอวลงไปถึงปลายเท้า กระตุกอย่างแรงมาก เรียกว่าทำลอยเลยละ หลังจากนั้นผมก็หลับไหลอย่างสนิท ไม่ได้ยินเสียงระฆังปลุกให้ตื่นตอนตี ๔ เลย มารู้สึกตัวเอาเมื่อตอนท่านอาจารย์ **พ.อ.เสถียร จันทิมาธร** ท่านมาเรียกเกาะประตูจึงรู้สึกตัว พอตื่นขึ้นมารู้สึกโรคภัยได้หายไปอย่างปลิดทิ้ง สดชื่นเบิกบาน เดินเหิน

ได้เหมือนปกติ เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจมาก จึงได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้อาจารย์ท่านทราบในระหว่างที่ก่อนจะรับประทานอาหารเช้าร่วมกันวันนั้น และก็ได้ออกไปกราบเรียนเรื่องที่เกิดขึ้นให้หลวงพ่อบรรณาทราบด้วย ท่านตอบว่านั่นแหละ **เขามารักษาให้เราละ** รู้ไหม

ผมเริ่มรู้สึกกระสากได้ขึ้นมาทันทีโดยไม่แคลงใจสงสัยอีกเลย เริ่มมีความศรัทธาในคุณเมตตาของหลวงพ่อบรรณาทันที หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ผมก็หายจากโรคภัยไข้เจ็บตลอดมาจนถึงวันนี้ยังเขียนหนังสืออยู่นี้ ยารักษาตัวที่นำไปก็เลยทิ้งไว้ที่วัดอัมพวันนั่นเอง แล้ววันครบกำหนดการอบรมก็มาถึง พวกเราก็แยกย้ายจากวัดและหลวงพ่อบรรณา ผมจำได้ว่าผมเป็นคนสุดท้ายที่กลับที่หลังเพื่อนนายทหาร เพื่อรอหลวงพ่อบรรณา และไปลาคุณเมตตาของที่บ้านไม่สึกได้ทุนสูง โดยจัดรูปเทียนและมะลิร้อยเป็นพวงมาลัย ดูเหมือนท่านรับทราบการลาของผมเพราะมีลักษณะเรือนไหวสักระยะเดียว แล้วก็จากไปด้วยความรู้สึกใจหาย ๆ ขอบกล

ระหว่างที่คณะของพวกเรากำลังรับการฝึกและอบรม พวกเราทั้งหลายได้รับความเมตตาธรรมและความกรุณาจากหลวงพ่อบรรณาเป็นอย่างดี ท่านมีแต่ให้นับตั้งแต่ที่พักอาศัย อาหารการกินการอบรมสั่งสอน รู้สึกว่าท่านอาทรห่วงใยพวกเราจริง ๆ นับว่าเป็นความกรุณาอย่างสูงจากพระคุณท่าน กระผมขอกราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรณาอีกครั้ง ณ โอกาสนี้

.....